

The image is a book cover. At the top, the author's name 'VICTORIA CONNELLY' is written in a white, serif font, set against a background of pink roses. Below the author's name is a stone archway, also covered in pink roses. Through the archway, a gravel path leads to a large, multi-story stone building with Gothic-style windows and chimneys. The bottom of the cover features the title 'ROOSI-TÜDRUKUD' in a black, serif font, set against the gravel path.

VICTORIA
CONNELLY

ROOSI-
TÜDRUKUD

Originaali tiitel:
Victoria Connelly
The Rose Girls
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Stella Sägi
Korrektor Inna Viires
Kaane kujundanud Bürosüd

Text copyright © 2015 Victoria Connelly. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

B12375819
ISBN 978-9949-82-526-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Armastusega Royle

„Mõned inimesed hädaldavad, et roosidel on okkad.

Mina olen tänulik, et okastel on roosid.“

– Alphonse Karr

1.

Mõnede inimeste jaoks tähistab suve algust käo esimene kukumine või esimese pääsukese saabumine, aga Celeste Hamiltoni jaoks algas suvi esimese roosiõie avanemisega. See polnud sugugi üllatav, sest ta oli kasvanud roosikasvatajate perekonnas ja oli terve elu roosikasvatusega tegelnud. Tema esimene sõna oli olnud „roos“ ja peres visati nalja, et neil kõigil on roosid veres. Ent kui Celeste kodust lahkus ja Liam O’Gradyga abiellus, vahetas ta roosid vana ehitusmaterjalide ja mööbli vastu ning sukeldus rõõmuga abiikaasa ettevõttesse nagu inimene, kes tunneb kergendust. Ta arvas, et roosid on jäänud minevikku. Samas oli minevikul veider komme end aeg-ajalt ilmutada.

Ja nüüd lähen ma koju, mõtles Celeste, kui tema vana Morris Minor auto Stour Valley rohtukasvanud teedel kurve võttis. Ta poleks iialgi arvanud, et läheb koju tagasi, aga kuna tema ema suri ja abielu oli läbi, ei olnud Celeste’il valikut. Ta ohkas, mõeldes nädalatele, mis ees ootasid ja lootis, et suudab kõik joonde ajada enne, kui neist nädalatest saavad kuud, sest ta ei kavatsenud kauemaks jääda – see polnud tal üldse plaanis.

„Sisse ja välja,“ ütles ta endale, mõeldes lapsepõlvkodule, pea täis mälestusi, mida ta eelistanuks unustada. „Sisse ja välja.“ Polnud mingit vajadust emotsionaalseks muutuda. See oli ainult äriasi.

Ta keris akna alla ja autosse kandus muusträsta trillerdus. Hek-kide küljes kasvas käokann ja triibuliste kroonlehtedega rõngasliil ning ta märkas metsa varjus ka sõrmkübarate välu.

Eleigh Tye külla jõudes nägi ta tuttavaid aedu, kus kasvasid lillhersed, kuslapuu ja lupiimid, ent hoolimata nende lõhnast ja ilust teadis Celeste, et need lilled on vaid avamäng suve säravale sümfooniale ja peagi nägi ta seda, mida otsis.

Celeste aeglustas nurga peal tempot ja naeratas, nähes proua Keatingu aeda ja säravkollast roosi „Maigold“, mis ronis mööda rookatusena maja esikülge nagu sada väikest päikest, kattes pea-aegu täielikult alumise korruse ühe väikese akna. Celeste'i jaoks kuulutas proua Keatingu „Maigold“ suve roosihooaja saabumist ja ta ootas seda igal aastal.

Tema ema Penelope Hamilton oli oma kolmele tütrele rääkinud, et roos on suve kuninganna. Ühele tema kuulsaimale roosile oligi sama nimi antud ja tõi neile nii mõnigi aasta hästi sisse, aga viimasel ajal polnud kasvatusel nii hästi läinud. Ema kehv tervis viimastel kuudel oli toonud kaasa müüginumbrite kukkumise ja vana häärber, mis oli olnud koduks kolmele põlvkonnale, lagunes kiiresti. Müügitulu viimastel aastatel oli mõjutanud ka majanduslangus, sest inimesed jätsid ostmata selle, mis polnud hädavajalik. Ka oli neil olnud aina keerulisem konkureerida uute aianduskeskustega, mida tekkis kõikjale ja kus müüdi roose, mis polnud kaugeltki nii ilusad, lõhnavad ja nii kaunite värvidega kui Hamiltonide roosid, aga mis olid oluliselt odavamad.

Celeste tõmbas sügavalt hinge, mõeldes eesootavatele väljakutsetele. Kas tagasi koju minna oli ikka tark tegu? Ta oli arvanud, et jättis Little Eleigh' igaveseks minevikku, aga milline vanem õde ta Gertiele ja Eviele oleks, kui ta neid praegu ei aitaks?

„Mida me ette võtame?“ küsis ta tahavaatepeeglist ja väikeselt karmikarvaliselt foksterjerilt tagaistmel. Loom oli terve sõidu aja

ärkvel ja ärevil olnud. Celeste oli oma üürimajast Norfolkki rannikul lahkunud veidi enne keskpäeva ning tal oli õnnestunud raamatukastid ja riidekotid, mis moodustasid kogu tema maise vara, tillukesse autosse pressida, jättes koera jaoks tagaistmele piisavalt ruumi. Nad olid olnud Liamiga suure pehme tugitooli, aga ta poleks seda Morrisesse toppida suutnud isegi, kui oleks tahtnud, ja nii ta selle maha jättiski. Tundus napakas pakkida kõik oma asjad ja need lapsepõlvekoju kaasa võtta, kuigi ta kavatses mõne nädala pärast edasi liikuda, aga ta polnud leidnud põhjust, miks maksta üüri, kui ta majas ei ela, ja kui uskuda Gertiet, läheb neil vaja kogu olemasolevat raha, kui tahavad selle segaduse ära klaarida.

„Oleme varsti kohal, Frinton,“ ütles Celeste koerale, vaadates, kuidas loom torkas koonu aknast välja niipalju, kui turvavöö võimaldas. Frinton oli olnud kahe aasta tagune sünnipäevakink Liamilt ja Celeste armastas koera väga. Ta sai nime mereäärse kuurordi järgi, kus Liam oli teinud abieluettepaneku ja kus Celeste oleks pidanud jalgadele tuld andma, ning oli täis rõõmu ja energiat, pannes Celeste'i naeratama ka siis, kui teda valdas must masendus.

„Sa oled parim, mis mu abielu kaasa tõi,“ ütles ta väikesele koerale ja kui tänulik oli ta olnud looma sooja keha eest voodi jalutis esimestel öödel pärast seda, kui tema abielu aasta tagasi lagunes! Praegu ta sellele mõelda ei kavatsenud. Tal oli pakilisemaid muresid.

Nad möödusid kiriku pikast kaldus seinast, siis laskus tee orgu ning Celeste nägi varasuviselt erkrohelisi heinamaid. Ta möödus ühe talu teeotsast ja naeratas, meenutades, kuidas ta õdedega suvevaheajal ratastel siia sõitis, et silitada põrsaid ning süüa äsja proua Blythe'i ahjust võetud saiakesi ja küpsiseid. Isetehtud hea toidu söömine oli alati eriline sündmus. Nende ema ei küpsetanud mitte kunagi ja valmistas süüa harva algusest peale ise. Ta oli olnud liialt hõivatud roosidest, et mõelda toidule.

Möödudes taratrepist, mille juures Celeste oli kolmeteistkümneaastasena saanud esimese suudluse, pööras tee paremale, kus hekk kasvas pärast hiljutist vihma hoogsalt. Kõik oli nii lopsakas. Celeste aeglustas tempot ja hetk hiljem pööras vasakule erateele, mida ääristasid hobukastanid, mis nii suvel kui ka talvel pakkusid varju ning täitsid sügisel tee läikivate ponsakate munadega.

Vanal kiltkivist viidal oli kiri „Little Leigh Manor“ ja selle kõrval kole käsitsi kirjutatud puidust silt, mille Evie oli aastaid tagasi teinud ja kus seisis „Hamilton Roses“. Sellele oli maalitud pleekinud kibuvits ning tähed olid halvasti näha ja pragunenud. Celeste otsustas, et see tuleb kiiremas korras välja vahetada.

Sepistatud metallist väravad olid lahti ning ta sõitis üle vallikraavi ja ümber roosipeenra maja ette, kus peagi puhkevad õide mitmetes roosades värvitoonides burboon- ja antiikroosid. Ema oli sinna istutanud oma lemmiksorte, nagu lopsakas „La Reine Victoria“ ja graatsiline „Comte de Chambord“. Celeste nägi, et mõned pungad on iga hetk puhkemas ning kuigi ta polnud kindel, et kojutulek oli hea mõte, ootas ta juba innuga, et saaks panna nina vastu pehmeid kroonlehti ja hingata sügavalt sisse. Vanad roosid lõhnasid kõige paremini.

Ta parkis Morrise vana Volvo kõrvale, millega sõitsid tema õed ja mis koosnes pigem roostest kui värvist, ning istus hetke, vaadates uhket maja. Little Leigh' häärber pärines neljateistkümnendast sajandist, ehkki sellele oli Tudorite ajastul juurde ehitatud üks ja James I valitsusajal teine tiib. Suuresti oli maja ehitatud punastest tellistest, mis olid aastatega pleekinud ja pehmemaks muutunud, ent sel olid ka poolenisti puidust osad, mis kaldusid ohtlikult vallikraavi kohale. Varasuvised päikese käes särasid kümned eri kuju ja suurusega aknad ning suur neetidega uks muutis maja kindluse sarnaseks.

Vahimaja oli ilmselt mõisa kõige muljet avaldavam osa oma kahe neljakordse torniga, mis kõrgusid Suffolki taeva poole. Külalistele avaldaski alati muljet sisehoov, mis neid sisse astudes vastu võttis,

ja nad imetlesid keskaegset hiilgust. Nojah, kunagi oligi siin kesk-
aegne hiilgus, aga nüüd oli kõik lagunema hakanud.

Celeste'i vanavanemad Arthur ja Esme Hamilton olid hoone ost-
nud 1960-ndatel ja see oli olnud kohutavas seisukorras. Nad olid
seda taastanud, nagu oskasid, ja püüdnud selle oma pere jaoks el-
miskõlblikuks muuta, aga hoolimata edukast roosikasvatusest ei
olnud kunagi piisavalt raha, mida maja peale kulutada ja maja oli
kohati varisemisohhtlik.

Celeste'i ema Penelope ei olnud lasknud end sellest häirida.

„See on seisnud siin kuussada aastat. Vaevalt see *minu* eluajal
kokku kukub.“ See oli olnud tema filosoofia. Seega oli osa uksi
kinni pandud ja terved majatiivad hooletusse jäetud. Vanas majas
võis kusagil elada terve kummituste armee ja nemad ei teaks sel-
lest midagi.

Enne kui Celeste jõudis häärberi seisukorra pärast sügavamasse
masendusse vajuda, tuli üle sissesõidutee noor heledapäine naine.
Frinton märkas teda kohe ja hakkas haukuma.

„Sa oled siin!“ hüüdis naine, kallistades Celeste'i kohe, kui vii-
mane autost välja astus. „Sa oled *tõepoolest* siin! Ja Frinton ka!“

„Evie! Sa oled blond,“ ütles Celeste ja puudutas noorema õe
helendavaid juukseid. „*Väga* blond!“

„Tüdinesin brünetist ära,“ sõnas Evie. „See oli nii *igav*.“ Tema
pruunid silmad läksid järsku suureks. „Sinul muidugi mitte. Sulle
sobib brünett.“

Celeste naeratas laialt. Ta tunnistas esimesena, et polnud ku-
nagi oma välimuse osas kuigi seiklushimuline olnud, eelistades
lihtsamat stiili. Järele mõeldes oli ta teismelisest saadik kandnud
sirget õlgadeni ulatuvat soengut.

Evie avas küljeukse ja Frintoni turvavöö. Koer hüppas autost
välja ja jooksis mitu ringi ümber Evie enne, kui hüppas kõrgele
õhku, et tema tähelepanu köita.